

Pravá podstata (Harry a Ginny)

Harry už pred dvoma rokmi úspešne ukončil bystrozorský výcvik a pracoval v plnom nasadení. Hoci o to nijak neusiloval, postupoval v práci stále rýchlejšie a práve teraz zastával funkciu zástupcu vedúceho oddelenia. V budúcnosti sa s ním počítalo dokonca na samotné miesto vedúceho, ale on si to pri svojej skromnej povahe odmietal pripustiť a bol spokojný s tým, čo mal. Venoval sa práci, ktorú vždy chcel a mal manželku, ktorú miloval. K dokonalému šťastiu už ostávalo len rozšíriť rodinu a on dúfal, že to nebude dlho trvať.

„Dávaj na seba pozor, Harry.“ prosila ho Ginny, keď sa v jedno slnečné ráno lúčili na prahu ich rodinného domčeka v Godrikovom dole. Prest'ahovali sa sem len nedávno, lebo dovtedy bývali u Weasleyovcov, aby Ginny nebola sama, keď je Harry služobne mimo, tak ako sa na to chystal práve teraz.

„Neboj, budem. Opatruj sa mi tu.“ pobozkal ju na čelo a premiestnil sa na miesto určenia, kde už ho čakali ostatní bystrozori.

Ginny nemeškala a o chvíľu sa aj ona vrhla do práce. Bola zamestnaná na Oddelení pre organizáciu športových podujatí a dnes mala stráviť deň s Národným družstvom famfrpálu. Onedlho sa totiž mali konať Majstrovstvá sveta a ona sa podieľala na ich príprave. Stretávala sa s jednotlivými družstvami dosť často a tak sa aj na dnešné stretnutie tešila. Hráči ju privítali vrelo, všetci jej mávali na pozdrav a kapitán družstva jej naznačil, aby k nim prišla bližšie.

„Ahojte.“ pozdravila veselo a všetci jej odzdravili kývnutím hlavy. „Čo sa deje?“ spýtala sa, lebo si všimla ich zamračené pohľady.

„Neprišiel nám chytač a my potrebujeme cvičiť. Mal by tu byť asi tak za dve hodiny, lenže sa nám nechce dovtedy len tak tu strácať čas. A tak nás napadlo, či by si si nechcela s nami zahrat.“ navrhli jej.

„Čože? To myslíte vážne? Ale ja som na metle nesesedela už pekne dlho, ešte si tu pred vami urobím hanbu.“ smiala sa Ginny a všetci ostatní s ňou. Samozrejme, že nič nenamietala a tak vysadla na metlu a vzniesla sa do vzduchu. Vietor jej strapatil vlasy a ona radostne nastavila tvár žiarivému slnku. Urobila si dve koliečka okolo celého štadiónu a potom hra začala. Samozrejme to bola hra na inej úrovni, než na čo bola zvyknutá zo školy, ale nedala sa zahanbiť. V prvej hre chytila zlatonku po dvadsiatich minútach a a v druhej jej to dokonca netrvalo ani desať.

„Teda, žeby sme Arnolda nahradili novou chytačkou?“ žartoval kapitán a Ginny sa musela červenať.

„Arnold by tu mal byť každú chvíľu, ale myslím, že ešte jednu hru stihneme, tak čo vy na to?“ povedala vysoká plavovlasá strelkyňa a odpoveďou jej bol nadšený pokrik, keď všetci znovu vysadli na svoje metly a vzniesli sa k nebu. Ginny prelietala nad ihriskom a žmúрила oči v ostrom slnečnom svetle, či nezbadá odlesk zlatonky. Loptička, ktorú hľadala sa vznášala len pár metrov nad zemou a ona stočila svoju metlu tým smerom a rútila sa strmhľav dole. Cestou sa musela vyhnúť potlouku, ktorý jej skrížil cestu, ale pre skúsenú hráčku, ako bola Ginny to nebol problém. Musela sa síce trochu odkloniť z dráhy, ale rýchlo nabrala potrebný kurz a mala Zlatonku na dosah. Odrazu však ucítila silnú prudkú bolesť, ktorá jej zahmlila myseľ a ona prestala vnímať okolie. Bolela ju chrbtica a z očí sa jej samovoľne kotúľali slzy jedna za druhou. Pustila rukoväť metly a padala do prázdna. Našťastie jej pád čosi stlmilo, ale aj tak to bolelo viac než dosť. Ostatní hráči sa okolo nej zhĺkli a vystrašene na ňu pozerali. Nemohla sa ani pohnúť, celé telo jej spaľovalo ukrutná bolesť. Kapitán družstva sa na moment vzdialil, ale ani nie o minútu sa vracal so skupinkou ošetrovateľov, ktorí ju opatrne uložili na nosidlá a odniesli do neďalekého stanu.

„Čo sa stalo?“ pýtal sa jeden z nich a všetci svorne mu začali vysvetľovať, že ju jeden potlouk trafil zozadu priamo do chrbta.

„Musíme jej telo zafixovať do stabilnej polohy a preniesť ju k sv. Mungovi.“ povedal napokon ten istý po chvíľke, keď prezrel jej zranenia. Dal jej vypiť nejaký lektvar na utíšenie bolesti a na spanie. „Bude to tak lepšie.“ dodal a ostatní prikývli.

Ginny sa zobudila a len čo sa pokúsila pohnúť, telom jej prebehla ostrá bolesť vystreľujúca z chrbtice.

„Zostaň ležať a nehyb sa.“ začula povedomý hlas. Bola to Hermiona, ktorá sa nad ňou skláňala a jej záplava hnedých kučier jej padala do tváre.

„Čo sa stalo?“ zaúpela skrz zat'até zuby Ginny.

„Potlouk ťa zasiahol do chrbta a spadla si z metly. Mala si šťastie, že si nemala vážnejšie poškodenú chrbticu a miechu a šlo to napraviť.“ vysvetľovala kamarátka.

„Kedy sa to stalo?“

„Dnes ráno.“ šla som za tebou do kancelárie a tam mi povedali, čo sa stalo. Tak som sem hneď prišla a chcela som sa uistiť, že si v poriadku. Dám hneď vedieť Harrymu, aby sa vrátil domov.“

„Nie, nevolaj Harryho. Som v poriadku a on má povinnosti. Nemôže len tak hocikedy prísť. Sama si povedala, že to šlo napraviť. Strávim deň dva v posteli a všetko bude v pohode.“ protestovala Ginny a na dôkaz svojich slov sa pokúsila posadiť. Tvár sa jej však skrivila v bolestnej grimase.

„Na vašom mieste by som to neskúšal. Narobila by ste tým viac škody než účinku.“ zarazil ju prísny mužský hlas. Bol to ošetrovateľ, ktorý sa na ňu prišiel pozrieť.

„Ak to myslíte?“ spýtala sa ho a unavene klesla späť do vankúšov, ktoré ju obklopovali.

„Už raz ste svoje dieťa ohrozili nezodpovedným správaním, chcete to urobiť znova?“ vyrukoval na ňu a Ginny na neho pozerala s otvorenými ústami, rovnako ako Hermiona.

„Ty si tehotná? Prečo si mi to nepovedala? A prečo si vôbec liezla na tú metlu?“ spustila na ňu okamžite kamarátka, ale Ginny len pokrútila nechápavo hlavou.

„Ale ja nie som tehotná. Teda, aspoň o tom neviem.“ vyjachtala na svoju obranu.

„Tak teraz to už viete. Ste v druhom mesiaci a to je v tomto prípade dosť kritické obdobie. Takže predpokladám, že ak o to dieťa nechcete prísť, počúvnete moje rady. Nasledujúce dva týždne budú pre vás aj dieťa kritické, takže akákoľvek neuváženosť môže mať tragické následky. Rozumiete mi?“ pozrel na ňu prísne ošetrovateľ a ona sa cítila ako malé dievčatko, ktoré urobilo zlú vec a musí byť potrestané. poslušne prikývla a odvrátila hlavu od Hermiony.

„Nikomu to nesmieš povedať.“ povedala napokon a pozrela jej do očí.

„Čože? Ako to chceš utajiť? Tvoja mama zistí, že nie si doma a ako si myslíš, že sa bude tváriť keď zistí, že som jej klamala a nepovedala že si v nemocnici?“

„Viem, že to neutajíš, ale nikomu ani slovo o dieťati. Prosím ťa, Hermiona. Urob to pre mňa.“ prosila Ginny a v očiach sa jej javila zúfalá bolesť a žiadosť o pomoc.

„Tak dobre. Vážne nemám poslať Harrymu správu?“ spýtala sa teraz už potichu Hermiona, ale Ginny opäť pokrútila hlavou na znak nesúhlasu.

„Zájdem domov a prinesiem ti zopár vecí. Tvoja mama sa na teba bude chcieť určite prísť pozrieť. O chvíľu som späť.“ rozlúčila sa Hermiona a odišla.

Keď Ginny osamela, nemusela nad'alej zadržiavať slzy. Trápila ju neskutočná bolesť. Nie fyzická, ale psychická. Trýznili ju výčitky svedomia, že nebola opatrnejšia a správala sa tak nezodpovedne. To, že o dieťatku nevedela ju neospravedlňuje. Ak o to malé príde, nikdy si to neodpustí. Tak veľmi po tom túžila, chcela konečne založiť s Harrym rodinu a podarilo sa to, bez toho aby o tom jeden alebo druhý vedel. Lenže jej pričinením, jej vinou sa miesto radostnej udalosti odohrá dráma. Položila si ruku na brucho, kde pod jej srdcom začína nový život. Tíško sa tomu malému človečikovi prihovorila a prosila ho o odpustenie. Prosila ho, aby s ňou zostal a dovolil jej dokázať, že sa o neho postará. Že nie je nezodpovedná a že ho má veľmi, veľmi rada.

O chvíľu sa vo dverách izby objavila Molly a Hermiona. Nebadane si zotrela slzy a snažila sa pre mamou tváriť pokojne a vyrovnane. Našťastie sa jej podarilo ju presvedčiť, že bude v poriadku a v tejto chvíli nič nepotrebuje.

Nasledujúce dva týždne boli naozaj krušné, tak ako predpokladal ošetrovateľ. Nebyť rýchlej pomoci zdravotníckeho personálu a lektvarov na udržanie plodu v tele, asi by o svoje dieťatko naozaj prišla, ale Šťastena stála na jej strane.

„Tak mám dobré správy. Zdá sa, že najhoršie máte za sebou a vy aj vaše dieťa budete v poriadku. Ak chcete, som ochotný prepustiť vás do domácej liečby, ako ste žiadala, ale musíte sa šetriť.“ vravel jej, tento raz už nie takým prísny a vyčítavým hlasom. Videl, že jej na tom veľmi záleží a urobila by pre dieťa čokoľvek.

„Ďakujem. Ďakujem vám za všetko.“ usmiala sa Ginny a vydýchla úľavou. Do očí sa jej opäť nahrnuli slzy, ale tento krát radosti.

Hermiona jej otvorila dvere do domu a pomohla jej vojsť dnu. Ešte stále mala trochu bolesti, ale spravil to slabý lektvar od bolesti.

„Harry sa dnes večer vráti domov. Chcela by som mu to povedať.“ oznámila Ginny kamarátke, keď sa pohodlne usadila na pohovku v obývačke.

„Predpokladám, že menšia slávnostná večera by bola vhod?“ spýtala sa so šibalským úsmevom a mávla prúťkom smerom ku kuchyni. Ginny priamo z pohovky mohla vidieť, ako sa stôl slávnostne prestrel a na ňom sa objavila chutná večera.

„Ty si...“ užasla Ginny a Hermiona na ňu žmurkla. Napadlo ma to včera a keď že ty sa musíš šetriť, pripravila som to. A teraz už pôjdem, o chvíľu tu máš svojho Harryho a ja by som nerada bola piata noha kentaura. Tak sa drž.“ objala ju a napokon ju zanechala osamote, napospas jej myšlienkam.

Ginny vyšla po schodoch do spálne a prezliekla sa do niečoho slávnostnejšieho. Z vrchného šuplíka komody vytiahla malú krabičku a otvorila ju. Dnu boli detské topánočky, ktoré kedysi objavila v Priečnej ulici a neodolala im. Kúpila si ich pre chvíľu, ako je táto. Zdola začula kroky a vedela, že Harry je späť. Zabalila topánočky a krabičku si strčila do vrečka. Z

druhého vrecka vytiahla flakón s lektvarom a trochu sa napila. Len čo ho skryla tam kde bol, objavil sa vo dverách Harry s úsmevom od ucha k uchu.

„Konečne som doma. Tak veľmi si mi chýbala.“ povedal jej a urobil pár krokov, aby sa dostal až k nej. Vrhla sa mu do náručia a chcela v ňom zotrvať naveky. Celá sa triasla a on ju pohladkal po vlasoch, aby ju upokojil. Dal jej palec pod bradu a zdvihol jej tvár tak, aby jej mohol pozrieť do očí. Ligotali sa, pretože boli zaliaté slzami.

„Čo sa stalo, Ginny? Čo je s tebou, moja malá?“ privinul ju k sebe a v duchu sa pýtal sám seba, čo sa mohlo stať.

„To nič. Len si mi veľmi chýbal.“ klamala a odtiahla sa od neho. Pokúsila sa o úsmev a pobožkala ho.

„Dole na nás čaká večera, pod’ sa najesť. Určite musíš byť veľmi hladný.“ zmenila tému rozhovoru. Šiel teda za ňou do kuchyne a posadil sa za stôl. Rozprával jej zážitky z cesty a ona ho mlčky počúvala. Rada počúvala jeho hlas, taký tichý a teplý. Upokojoval ju. Keď dojedol, pozrel na ňu a opäť vyslovil svoju otázku.

„Čo sa stalo, Ginny?“ Tá len z vrecka vytiahla krabičku s topáňkami a podala mu ju. Prekvapene na to pozeral a potom ju otvoril. Nebolo mu treba viac hovoriť. V mihu bol pri nej a tuho ju objímal. Vzal ju do náručia a zatočil sa s ňou. Vykrikoval pritom od radosti a zasypával ju bozkami. Ona sa radovala s ním, no napriek radosti sa jej tvár skrivila v bolestnej grimase, keď ju tuhšie objal a sykla od bolesti.

Samozrejme hneď vedel, že tu niečo nehrá a opatrne, akoby bola z porcelánu ju uložil na pohovku v obývačke.

„Ginny, zlatko, ublížil som ti? Ja som nechcel, si v poriadku?“ pýtal sa vystrašene a pozeral jej do tváre. Oči mala zavreté a zhlboka dýchala. Keď ostrá bolesť pominula, pozrela na neho. Odhrnula mu vlasy z čela a pohladkala ho po tvári.

„Ty za to nemôžeš, Harry. Už je to v poriadku. Mala som len malú nehodu keď si tu nebol.“ vysvetľovala a schválne klamala o vážnosti jej zranení.

„Malú nehodu? O čom to hovoríš? Ginny, prosím ťa, povedz mi čo sa stalo.“ naliehal na ňu, kým mu napokon nevyrozprávala celú pravdu. Dokonca aj to, čo pred ním chcela zatajiť, ale nedokázala mlčať. Potrebovala sa podeliť so svojou bolesťou, potrebovala utešiť, že jej výčitky nie sú na mieste. Kto iný by jej to mal povedať, než on? Keď dokončila svoje rozprávanie, vzal jej dlane do svojich a uprel svoje smaragdové oči do tých jej.

„Ginny, mala si ma zavolať. Chcel by som byť v takej chvíli pri tebe, zlatko. Nebola to tvoja vina, nesmieš sa za to obviňovať a snažiť sa potrestať tým, že sa budeš trápiť sama.“ začal jemne.

„Nechcela som ti to povedať, ak by... keby naše dieťa neprežilo, nechcela som, aby si sa trápil. Keby si to nevedel, všetko by bolo v poriadku.“ odpovedala mu skrz slzy. Jemne ju nadvihol a sadol si za ňu tak, aby sa o neho opierala. V rytme jeho dychu sa napokon upokojila a on pokračoval.

„Trápil by som sa aj tak, lebo by si sa trápila ty. Nemysli si, žeby som si to nevšimol. Pravá podstata manželstva je v tom, byť tu jeden pre druhého, keď to potrebuje. V dobrom aj zlom, v šťastí aj nešťastí, spomínaš si? To sme si predsa sľúbili, Ginny a ja na tom nechcem nič meniť.“ povedal jej potichu a ona prikývla, že rozumie.

Bola šťastná. Bol tu s ňou a ubezpečil ju, že všetko bude v poriadku a že je tu pre ňu. Viac nepotrebovala a zaspala mu v náručí.